

Arrest

nr. 69 667 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT, loco advocaat S. LECLERE, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 januari 2010 en heeft zich op 11 januari 2010 een eerste keer vluchteling verklaard. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt verzoeker reeds geregistreerd te zijn in Griekenland. Op 8 februari 2010 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten bij toepassing van artikel 10, § 1, van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II). Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van twee maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 9 april 2010 meegedeeld aan de Griekse instanties. De gemachtigde van de Minister van

Migratie- en Asielbeleid neemt dezelfde dag de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid of verzoekende partij al dan niet naar Griekenland werd gerepatriëerd.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 7 februari 2011.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 mei 2011.

1.4. Op 15 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 juli 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 sambula 1366 (omgezet naar de Westerse kalender 6 september 1987) te Malistan in Ghazni. U bent afkomstig uit het dorp Belawgho in het district Malistan van de provincie Ghazni. U bent hazara van etnische afkomst en u bezit de sjiitische geloofsovertuiging. U werkte als molenaar gedurende de zomermaanden in het dorp Chawni. Tijdens de herfst en de winter werkte u voor A(...) A(...) in het dorp Sokha. Tijdens uw werk leerde u S(...) kennen, de dochter van uw rijke en invloedrijke werkgever A(...) A(...), en jullie werden verliefd op elkaar. Na een tijdje kregen jullie een geheime relatie met elkaar. S(...) is net als u hazara. U wou voorzichtig blijven uit angst voor de vader van S(...), maar jullie bleven elkaar in het geheim ontmoeten op uw kamer of aan de waterbeek in de buurt. Op een dag werden jullie in uw kamer betrapt door haar vader. Hij heeft u en S(...) in elkaar geslagen en sloot u gedurende vijf dagen op in de stallen. De moeder van S(...) bracht u af en toe te eten en op de vijfde dag besloot zij u vrij te laten. U vluchtte weg naar uw huis en u vertelde alles aan uw vader. Na deze gebeurtenis, in mizan 1388 (september-oktober 2009), verstopte u zich gedurende twee dagen achter jullie huis in Belawgho. Tijdens die twee dagen ontving u een brief van het districtshuis gericht aan een zekere Navruzi waarin stond dat u gearresteerd moest worden. De dag hierop volgend besloot u Afghanistan te verlaten. U kon niet in Malistan blijven omdat u vreesde dat A(...)A(...) u zou vermoorden. Op 16 mizan 1388 (8 oktober 2009) verliet u Afghanistan. Op 7 augustus 2009 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland. Na een reis van ongeveer vier maanden kwam u in België aan op 11 januari 2010 en diende u een asielaanvraag in. Door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd overgegaan tot een weigeringsbeslissing. In het kader van de Dublinakkoorden werd overname van uw dossier gevraagd aan Griekenland, waarna toch werd beslist dat België verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag. U diende hier op 7 februari 2011 een tweede asielaanvraag in.

U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: uw taskara, een brief van het districtshuis waarin uw arrestatie wordt gevraagd en een bewijs van een aanslag op uw oom in 1386 (2007) waarvan u getuige was.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake van het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in het district Malistan van de provincie Ghazni in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt de voorbije jaren in Malistan, Ghazni te hebben verbleven. U kon enige oppervlakkige uitleg geven over uw dorp Belawgho in Malistan, maar u legde op talrijke andere vlakken uitermate vage verklaringen af waardoor ernstig dient getwijfeld te worden aan u verklaring altijd in deze streek te hebben gewoond (CGVS p. 5).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u merkwaardige en incoherente verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw vertrekdatum uit Afghanistan en wanneer uw problemen met Azizullah Alizada begonnen zijn. U verklaarde meermaals Afghanistan te zijn ontvlucht op 16 mizan 1388 (8 oktober 2009) en dat u ongeveer drie à vier maanden onderweg was voor u in België aankwam (CGVS, p. 4, 17). Het is echter uiterst merkwaardig dat uw vingerafdrukken reeds genomen zijn in Griekenland op 7 augustus 2009, een tijdstip waarop u volgens uw verklaringen nog in Afghanistan moet geweest

zijn. Dit betekent dat u Afghanistan veel eerder hebt verlaten dan u verklaarde tijdens het gehoor. U situeerde uw problemen trouwens ook in mizan 1388 (september-oktober 2009) want zou op een dag in die maand betrappt zijn door de vader van het meisje met wie u een geheime relatie had, waarna u het land diende te ontvluchten (CGVS p. 16). Het is eveneens opmerkelijk dat u beweerde dat u uw taskara kreeg in het districtshuis in de tiende maand van 1388 (december 2009/januari 2010). U verklaarde hierbij dat u al over uw taskara beschikte toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 10). Deze bewering is geheel in strijd met de door u eerder verklaarde vertrekdatum, namelijk 16 mizan 1388 (8 oktober 2009). De tiende maand van 1388 zou u Afghanistan dus al lang verlaten hebben. Bovendien klopt deze verklaring over het moment waarop u deze taskara verkregen zou hebben in Afghanistan (december 2009-januari 2010) niet met de vaststelling dat u op 7 augustus 2009 al in Griekenland was.

Vervolgens was u ook helemaal niet coherent wat betreft de jaartallen waarop u bij Azizullah Alizeda werkzaam was. U verklaarde meermaals in de winter van 1387 (2008) en in de winter van 1388 (2009) gewerkt te hebben bij hem (CGVS, p. 13, 17). Het is vreemd dat u verklaarde in de winter van 1388 (2009) gewerkt te hebben daar u, volgens uw eigen verklaringen, reeds in de maand mizan van 1388 uit Afghanistan vertrokken was. Uw kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan is eveneens ontoereikend. U kon maar moeilijk de maanden volgens de Afgaanse kalender opnoemen. Eerst somde u slechts de maanden sunbola, mizan, aqrab, dalwa, hoet, saratan, sunbola op (CGVS, p. 3). Wanneer u gevraagd werd naar de lentemaanden somde u opnieuw de maanden op, maar vergat u de maand dalwa te noemen (CGVS, p. 3). U wist uiteindelijk correct dat hamal, saur en jauza lentemaanden zijn (CGVS, p. 3). Voorts kon u ook de wintermaanden opnoemen, maar stelde u dat de maand qaus ook in de winter valt (CGVS, p. 3). In feite is dit de laatste maand van de herfst. U wist weliswaar correct dat het huidige jaar in Afghanistan 1390 is (CGVS, p. 3). Wanneer u gevraagd werd naar de feestdagen in Afghanistan stelde u dat "Navruz" gevierd wordt. U kon weliswaar correct meedelen dat dit gevierd wordt bij het begin van de lente of in de eerste maand van de lente maar dat deze feestdag op 1 "hamal" gevierd wordt, kon u vreemd genoeg niet zeggen (CGVS, p. 3). Gevraagd naar de bankbiljetten en munten die in Afghanistan in omloop zijn beweerde u dat er biljetten zijn van 1, 5, 10, 20, 50, 100, 500 en 1000 afghani (CGVS, p. 3). U beweerde dat er vroeger munten in omloop waren, maar dat het nu niet meer mogelijk is om met munten te betalen en dat het kleinste biljet er één is van 1 afghani (CGVS, p. 3). U wist wel correct dat een biljet van 10 afghani groen is van kleur en een biljet van 1000 afghani rood (CGVS, p. 3). Uw verklaring over de muntstukken is echter merkwaardig daar het in Afghanistan wel mogelijk is om met muntstukken van 1, 2 en 5 afghani te betalen, en dit sinds 2005, zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt.

U wist correct dat er in Malistan voornamelijk hazara's leven. U vergiste zich hierbij wel wat betreft de etnische samenstelling van het district Ajristan door te stellen dat er voornamelijk Pashtounen woonachtig zijn (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Ajristan dat aan Malistan grenst, eveneens een meerderheid aan hazara's leven. Voorts beweerde u dat er in uw district Malistan drie stammen leven, namelijk Maknak, Nurti en Bosi (CGVS, p. 6). Echter, de aanwezige informatie toont aan dat de voornaamste hazara-stammen in Malistan de volgende zijn: Khordak Zaida, Molqi, Ahamd en Mirid. Vreemd genoeg somde u geen enkele van deze, toch wel sterk aanwezige, stammen op. Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis over een aantal prominente persoonlijkheden in Ghazni en in uw district Malistan uiterst fragmentarisch is. U noemde correct Osman Osmani als gouverneur van Ghazni toen u Afghanistan verliet, maar wanneer u naar meer informatie over deze persoon gevraagd werd, diende u te bekennen dat u enkel gehoord had dat hij de gouverneur was (CGVS, p. 8). U wist vreemd genoeg niet wat de etnie van deze persoon is. Aangezien hij tot de Pashtoun-etnie behoort kan toch verwacht worden dat dit zal opgevallen hebben in een regio waar de overgrote meerderheid hazara is. U wist niet meer wie de vorige gouverneur was. U verklaarde dat u zijn naam vergeten was (CGVS, p. 8). Wanneer u geconfronteerd werd met de naam Assadullah Khalid, voormalig gouverneur van Ghazni van 2001 tot 2005, wist u wederom niet over wie het ging (CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd werd naar het districtshoofd van Malistan toen u nog in Afghanistan verbleef, verwees u naar Mohammad Ali Ahmadi. Hij was volgens u reeds één jaar districtshoofd en afkomstig uit Qarabagh (CGVS, p. 8). Toen u geconfronteerd werd met de naam Zafar Sharif, het districtshoofd van Malistan in 2009, meende u hem te kennen als districtshoofd van Malistan, maar dat hij de voorganger was van Malem Ghushbin. Malem Ghushbin was volgens u het districtshoofd vóór de door u eerder aangehaalde Mohammad Ali Ahmadi (CGVS, p. 8). U situeerde Zafar Sharif dus wel als districtshoofd, maar veel eerder dan 2009 terwijl uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat in 2009, toen u nog in Malistan verbleef, Zafar Sharif het districtshoofd was van dit district. Deze personen zijn nochtans zeer bekende figuren die aanwezig zijn in het alledaagse leven van Afghanistan.

U bleek evenmin uitleg te kunnen geven bij enkele elementaire vragen over Afghanistan. Wanneer u gevraagd werd naar de kleuren van de vlag tijdens het Taliban-regime, verklaarde u foutief dat enkel de huidige kleuren van plaats verwisseld waren tijdens die periode (CGVS, p. 10). U vergiste zich

eveneens over de periode wanneer het Taliban-regime viel in Afghanistan. U stelde verkeerdelijk dat de Taliban de macht verloor in 1382 (2003) of 1383 (2004) (CGVS, p. 9). In werkelijkheid verloor de Taliban de macht in 1380 (2001). Dat u zich maar liefst twee, zelfs drie jaar vergist over dergelijke belangrijke gebeurtenis voor de Afghaanse bevolking is merkwaardig te noemen. Wanneer u gevraagd werd naar de politieke partijen die momenteel actief zijn in uw district Malistan, gaf u een aantal namen op maar beweerde u dat er nu geen partijen meer actief zijn (CGVS, p. 9). Dit is een uiterst merkwaardige bewering, daar de beschikbare bronnen aantonen dat Malistan in grote mate gedomineerd wordt door de Nasr-fractie van "Hezbe Wahdat". Aanhangers van de Nasr-fractie (verbonden met "Hezbe Wahdat") staan zelfs gekend in Malistan voor gewelddadige mishandeling en afpersing van de lokale bevolking. Wanneer u gevraagd werd naar belangrijke commandanten actief in Malistan, geeft u zelf commandant Navruzi op (CGVS, p. 9). Opmerkelijk hierbij is dat u eveneens aangeeft dat er geen andere commandanten aanwezig zijn (CGVS, p. 9). Het is uiterst merkwaardig dat u niet spontaan commandant Irfani noemt. Wanneer u geconfronteerd werd met zijn naam wist u dan weer wel dat hij actief is in Jaghuri, dat hij districtshoofd is geweest van Jaghuri en dat hij actief is binnen de partij Wahdat (CGVS, p. 10). U kunt vreemd genoeg niet aangeven dat commandant Irfani sinds 2001 een zekere controle en macht verworven heeft in uw district Malistan, zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt. U hoeft zelfs niet op de hoogte te zijn van de politieke situatie in Malistan om als inwoner van Malistan bekend te zijn met deze informatie omdat dit alles het dagelijkse leven betreft van iedere bewoner van het district.

Ook over incidenten die zich hebben afgespeeld in uw district was u bijzonder beperkt en vaag. Wanneer u de kans geboden werd om voorbeelden van incidenten weer te geven, kwam u niet verder dan een grote overstroming in 1385 (2006) en een conflict tussen Kuchi's en mensen uit uw regio in 1382 (2003) (CGVS, p. 8-9). Het is echter zeer merkwaardig dat u tijdens het gehoor nooit iets vermeldde over grond- en waterconflicten tussen de inwoners die zich in uw regio afspelen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat Malistan voornamelijk getroffen wordt door dergelijke conflicten. Verder is het ook vreemd dat u nooit gehoord hebt van een enorme koudegolf, waarbij verschillende doden vielen, in uw regio in 2008 daar het toch uw onmiddellijke leefwereld betreft als molenaar (CGVS, p. 9).

Tenslotte dient te worden gewezen op enkele hiaten in uw geografische kennis. Wanneer u gevraagd werd de districten rond Malistan op te sommen, noemde u correct Nawur en Jaghuri (CGVS, p. 7). U vergeet hierbij het district Ajristan dat eveneens grenst aan Malistan. Voorst noemde u nog Daykundi en Daizangi als aangrenzende districten (CGVS, p. 7). Daizangi is echter geen district, maar betreft de benaming van een stam binnen de Hazara-bevolking. Ook Daykundi grenst niet aan uw district Malistan. Dergelijke opmerkelijke vergissingen doen vraagtekens rijzen over uw levenslange verblijf in Malistan.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen. Uit dit alles dient immers te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen 3 buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De documenten die u voorlegt, vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Zo legde u een taskara voor ter staving van uw identiteit die u verkreeg in de tiende maand van 1388 (2009). Dit is geheel in strijd met de door u voorgehouden vertrekdatum uit Afghanistan, namelijk 16 mizan 1388 (8 oktober 2009). Dit is bijgevolg geen enkel bewijs voor uw vermeende verblijf in Afghanistan. U legde nog een brief van het dorpshef en de politiecommissaris voor waarin uw uitlevering wordt gevraagd, alsook een attest betreffende een incident uit 1386 (2007) waarvan u getuige was. Het betreft een aanslag door de Taliban waarbij uw oom en diens echtgenote zouden omgekomen zijn maar waarbij u aan de dood ontsnapte (CGVS p. 11). Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afgaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afgaanse documenten middels corruptie gemakkelijk in en zelfs buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. Deze documenten volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De foto's van uw familie kunnen eender waar en wanneer genomen zijn en zijn niet voldoende als bewijs van uw vermeende verblijf in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) voert verzoeker aan dat hij andere data heeft gegeven met betrekking tot zijn vlucht uit Afghanistan op advies van de veerman die hem naar Europa heeft gebracht omdat hij toen niet wist wie hij moest vertrouwen en wie niet, wat hem niet kan worden verweten omdat hij niemand in Europa kende en ook niet op iemand kon rusten. Wat betreft zijn taskara zijn verzoekers verklaringen, naar zijn mening, evenmin tegenstrijdig, het document werd hem door zijn vader in december 2010 opgestuurd. Verzoeker vervolgt met een reeks gegevens omtrent het dagelijkse leven in Afghanistan die hij tijdens zijn gehoor kon opnoemen en meent dat de tegenstrijdigheden die naar voren werden gebracht niet van dien aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Afghanistan te ondermijnen. Voorts verwijst hij naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*' en wijst hij erop dat tegenpartij niet eens de authenticiteit van de neergelegde documenten heeft laten onderzoeken en op stereotiepe wijze oordeelt dat er weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan Afgaanse documenten. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing de aanvraag helemaal niet bekijkt ten aanzien van informatie over de Taliban en van zijn vrees ervoor, en hij is de mening toegedaan dat hem het voordeel van twijfel moet toegekend worden.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker opnieuw naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat de subsidiaire bescherming moet beoordeeld worden ten aanzien van het land van herkomst en recent verblijf in een land geen voorwaarde is om als vluchteling erkend te worden. Volgens hem bestaat er een vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van een gewapend conflict en is er sprake van een algemene situatie van onzekerheid. Verzoeker citeert ter staving nog twee rapporten betreffende de situatie in Afghanistan.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan zijn beweerde verblijf in het district Malistan van de provincie Ghazni geen geloof kan worden gehecht omwille van de oppervlakkige uitleg over zijn dorp Belawgho en andere uitermate vage verklaringen, (ii) hij merkwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn vertrekdatum uit Afghanistan en wanneer de problemen met A. A. zijn begonnen, (iii) hij niet coherent was wat betreft de jaartallen waarop hij bij A. A. werkzaam was, (iv) verzoekers kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan eveneens ontoereikend is, aangezien hij maar moeilijk de maanden volgens de Afghaanse kalender kon opnoemen, hij niet wist dat men sinds 2005 ook met muntstukken kan betalen, hij niet op de hoogte was van de etnische samenstelling van het district Ajristan en zijn kennis over een aantal prominente persoonlijkheden in Ghazni en in zijn district Malistan uiterst fragmentarisch is, (v) hij evenmin uitleg kon geven bij enkele elementaire vragen over Afghanistan zoals de kleuren van de vlag tijdens het Taliban-regime, de periode wanneer het Taliban-regime viel, politieke partijen die momenteel actief zijn in het district Malistan, belangrijke commandanten en hij ook over incidenten die zich hebben afgespeeld in zijn district bijzonder beperkt en vaag was en er hiaten zijn in zijn geografische kennis, wat vraagtekens doet rijzen over zijn levenslange verblijf in Malistan waardoor (vi) bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en (vii) de documenten die worden voorgelegd de bovenstaande argumentatie niet vermogen te weerleggen omdat de taskara geheel in strijd is met de voorgehouden vertrekdatum uit Afghanistan en er aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend omwille van corruptie.

2.3. In de mate verzoeker poogt de verantwoordelijkheid voor het afleggen van incoherente verklaringen, met name over zijn vertrek uit Afghanistan en het tijdstip waarop hij problemen kreeg omwille van zijn relatie met Soyama (lees: Somaya), tijdens het gehoor af te schuiven op een veerman, dient te worden vastgesteld dat dergelijke post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde incoherenties met betrekking tot de data te vergoelijken, niet kan overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (*R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005*). De vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt tijdens het gehoor bij het CGVS over het tijdstip waarop hij problemen kende en zijn land van herkomst ontvluchtte ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat de periode waarin hij voor A.A. zou hebben gewerkt, merkt de Raad op dat verzoeker aanvankelijk stelde dat hij daar werkte in "De winter van 1387. De winter van 1388 ook" en daarna corrigeert: "1386 en 1387 werkte ik" (gehoor, p. 13) en later nogmaals bevestigt dat hij daar werkte "In 1387 en 1388" (gehoor, p. 17). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers verklaringen incoherent zijn vermits hij, blijkens zijn verklaringen, voor A.A. in de wintermaanden werkte en hij , opnieuw blijkens zijn verklaringen op 16 mizan 1388 (8 oktober 2009) zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht (gehoor, p. 17).

Waar verzoeker nog voorhoudt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn taskara niet tegenstrijdig zijn, kan ook in deze slechts worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen incoherent zijn: "hoe aan de taskara geraakt? Van het districtshuis. Wanneer hebt u die gekregen? In 1388. Wanneer juist? De 10de maand denk ik. Had u de taskara al bij toen u in België aankwam? Neen. Had u de taskara al in Afghanistan? Ja. Hoe hebt u de taskara hier gekregen? Mijn vader heeft het opgestuurd."

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn relaas en het tijdstip waarop hij een taskara zou hebben gekregen van het districtshuis incoherent situeert en dat hij daarvoor geen valabele reden opgeeft. De Raad besluit dat indien verzoekers relaas op enige waarheid zou stoelen, verzoeker dit wel correct in de tijd zou moeten kunnen situeren. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker niet vertrouwd is met de Afghaanse kalender en daarom zijn vertrek, de periode waarin zijn problemen ontstonden en de datum waarop hij een taskara zou hebben verkregen, zodanig situeert dat zijn relaas geen steek houdt.

2.4. Verzoeker kan de maanden van de Afghaanse kalender opsommen en de seizoenen aangeven. Dat hij de opsomming van de maanden slechts moeizaam kan opgeven, en zich vergist in de seizoenen zou nog kunnen worden aangenomen gelet op de beweerde scholing die verzoeker genoot, doch dat hij niet weet dat “Navruz”, het Afghaanse nieuwjaar, altijd gevierd wordt op 1 “hamal”, is niet alleen merkwaardig maar wijst er, naar het oordeel van de Raad, op dat verzoeker de maanden van de Afghaanse kalender en de seizoenen uit het hoofd heeft geleerd. Immers, van een Afghaanse jonge man die beweert altijd in Afghanistan te hebben gewoond zou minstens kunnen verwacht worden dat hij correct kan weergeven wanneer nieuwjaar wordt gevierd. Dat een gehoor stresserend is kan niet worden aangevoerd als verklaring dat verzoeker geen correct antwoord kan geven op een voor de hand liggende vraag, zoals de datum van het nieuwjaar.

2.5. Verzoeker wijst op de elementen en gegevens die hij wel kende over het politiek leven in Afghanistan, en waaruit zou moeten blijken dat hij wel degelijk op de hoogte is van het dagelijkse en politieke leven in Afghanistan. Zijn betoog dat *‘de tegenstrijdigheden die naar voren werden gebracht niet van dien aard zijn om de geloofwaardigheid van het verblijf van de eiser in Afghanistan te ondermijnen, gelet op het feit dat hij hiernaast talrijke informatie heeft kunnen geven over zijn land van herkomst’*, kan niet worden bijgetreden. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker niet alleen uitermate vage verklaringen heeft afgelegd over zijn dorp en het district Malistan, maar evenmin de bankbiljetten en munten kende die in Afghanistan in omloop zijn, niet kon zeggen op welke datum “Navruz” gevierd wordt, de kleuren van de vlag tijdens het Taliban-regime niet wist op te noemen en zich vergiste over de periode wanneer het Taliban-regime viel. De Raad stelt vast dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld betrekking hebben op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Afghanistan moeten gekend zijn. Bovendien is verzoeker niet op de hoogte van de politieke partijen die momenteel actief zijn in het district Malistan, kent hij evenmin de belangrijke commandanten van het district, heeft hij geen weet van grond- en waterconflicten in de regio terwijl die er zeer vaak voorvallen en zijn er ook hiaten in de geografische kennis. De vaststelling dat verzoeker wel bekend is met de naam van één commandant van het district doch vergeet dat er nog een belangrijke commandant een zekere controle op het district uitoefent wijst erop dat deze informatie werd ingestudeerd. Voorts worden de vaststellingen betreffende verzoekers povere geografische kennis in het verzoekschrift niet ontkracht, zodat deze onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Gelet op alle gebreken in zijn kennis samen, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Afghanistan.

2.6. In zoverre verzoeker kritiek geeft op het feit dat de bestreden beslissing de aanvraag niet bekijkt ten aanzien van zijn ingeroepen vrees voor de taliban, wijst de Raad erop dat verzoeker er middels zijn verklaringen niet in geslaagd is aannemelijk te maken in Gazni te hebben gewoond tot aan zijn vlucht naar België en de aanslag van de taliban in 2007, voor zover daar enig geloof aan gehecht kan worden, niet de aanleiding is geweest voor verzoeker om zijn land van herkomst te verlaten. benadrukt de Raad dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats nagaat of diegene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst zou kunnen blijken – in casu een taskara –, tracht de kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. Gelet op het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van Malistan, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker niet aantoonde afkomstig te zijn uit het district Malistan, provincie Ghazni. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Waar verzoeker onder verwijzing naar de *‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié’* de commissaris-generaal verwijt de authenticiteit van zijn documenten, met name een taskara en een brief van het districtshuis en het bewijs van een aanslag, niet te hebben onderzocht, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend

wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, in casu met betrekking tot de afkomst uit Gazni. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing 'Corruptie en valse documenten', 1 oktober 2010, stuk 9) dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht omdat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Verzoeker uit weliswaar kritiek op de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie maar hij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct of niet langer actueel zou zijn, zodat de analyse van voormeld Cedoca-document door de Raad wordt overgenomen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is met betrekking tot verzoekers taskara vermits hij niet aannemelijk heeft gemaakt geboren en getogen te zijn in Gazni.

2.7. Na grondige lezing van het gehoorverslag komt de Raad tot de conclusie dat alle bevindingen van de bestreden beslissing er steun in vinden. Het is op basis van het geheel van alle in de beslissing opgenomen elementen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad herhaalt dat alle in de bestreden beslissing opgenomen elementen duidelijk steun vinden in het gehoorverslag en dus als vaststaand worden beschouwd. Verzoekers bewering vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek in Gazni te hebben geleefd is niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in 2010 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.8. Verzoeker verwijst naar verschillende arresten van de Raad. Er dient te worden benadrukt dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

2.9. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te

worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Ghazni aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker heeft het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Het volstaat dan ook niet in het verzoekschrift op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het beweerde land van herkomst, wanneer uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het voorgehouden land of regio.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS